

Arrest

nr. 278 282 van 4 oktober 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DEMIR
Hoge Aardstraat 22/1
2610 WILRIJK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 april 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 juni 2022 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. DEMIR verschijnt voor verzoekster en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 februari 2020 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waarbij zij tot 1 maart 2020 tot verblijf wordt toegelaten. Op 26 februari 2021 biedt verzoekster zich met haar partner aan bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Hoogstraten om informatie in te winnen aangaande een voorgenomen huwelijk. Op 7 december 2021 brengt het parket van de procureur des Konings te Antwerpen, afdeling Turnhout, een negatief advies uit met betrekking tot het voorgenomen huwelijk van verzoekster. Op 13 december 2021 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand te Hoogstraten het huwelijk om reden van schijnrelatie. Op 10 januari 2022 dagvaarden verzoekster en haar partner de ambtenaar van de burgerlijke stand te Hoogstraten, dit om in rechte op te komen tegen de huwelijksweigering. Deze procedure is op heden nog hangende. Op 19 april 2022 beveelt de gemachtigde

van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie verzoekster om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing:

“De heer / mevrouw :

naam en voornaam: B, Z. geboortedatum: (...)1986 geboorteplaats: KEBDANA MAROC

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(...)

(x) 2° in volgende gevallen :

(x) de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art. 6. eerste lid, van de wet)

(...)

Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat zij recht had op een verblijf van 30 dagen vanaf 01/02/2020 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien werd de voltrekking van het voorgenomen huwelijk geweigerd.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf genieten), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het hoorrecht:

“1. Het respecteren van het hoorrecht bij het nemen van het bevel

1. De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe; artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing, zet inderdaad deze richtlijn om in Belgisch recht. Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht *audi alteram partem* verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen. In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing. Hieruit vloeit dus dat het onbetwistbaar is dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoekster werd betekend, hem nadelig beïnvloedt daar het minstens een onderbreking betekent van haar gezinsleven met haar partner met wie zij reeds religieus gehuwd is, en dit voor een onbepaalde duur, minstens voor lange duur. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36). Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft gesteld dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukarubega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Uw Raad stelt dat een beslissing genomen in schending van artikel 41, § 2 van het Handvest en van het beginsel *audi alteram partem*, o.m., niet correct gemotiveerd is, indien het verhoor van de verzoekster het bestuur had kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing. Verzoekster verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 179 397 van 14 december 2016 inzake B. B. t. Belgische Staat, waar de schending van artikel 41 Handvest op zich aanvaard werd. Verzoekster verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 130 247 van 26 september 2014 inzake M. t. Belgische Staat, waar het middel ernstig werd bevonden wegens schending van het hoorrecht, in samenhang met artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM. Verzoekster verwijst naar het arrest CCE nr. 128.207 van 21 augustus 2014, naar het arrest RvV nr. 198.594 van 5 september 2014 en naar het arrest RvV nr. 198.594 van 5 september 2014. Verzoekster verwijst eveneens naar het arrest RvV nr. 126.158 van 24 juni 2014 dat een gelijklopend standpunt en motivering ontwikkeld als de hierboven aangeduide arresten; verzoekster sluit zich bij die arresten aan.

2. Het hoorrecht werd niet gerespecteerd

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster helemaal niet werd verhoord. Het recht om gehoord te worden houdt in dat een verzoekster in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken. Evident dient verzoekster daarom gehoord te worden in een taal die hij voldoende machtig is om de hem gestelde vragen correct te begrijpen en om zich op duidelijke en volledige wijze uit te drukken. Dit was in casu niet het geval. Verzoekster was niet in de mogelijkheid om voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing alle volgens haar nuttige en relevante gegevens aan te brengen. Verzoekster was onmogelijk in staat naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken. Verzoekster stelt dat het hoorrecht om die reden is miskend doordat zij niet werd gehoord. Verwerende partij schendt het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht.

3. Zoals hoger gesteld, leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Als verzoekster was gehoord had zij kunnen wijzen op het feit dat zij reeds de gemeente Hoogstraten heeft gedagvaard en dat thans een procedure hangende en lopende is voor de Familierechtbank van Antwerpen, afdeling Turnhout. Verzoekster had kunnen uitleggen dat zij dient aanwezig te zijn op de Familierechtbank op de pleitzitting van 6 oktober 2022 samen met haar partner de heer K. A; zij had erop kunnen duiden dat de Voorzitter van de Familierechtbank in zulke procedures het van cruciaal belang acht dat verzoekende partijen aldaar fysisch aanwezig zijn en dat dit de uitspraak van de rechter in positieve zin kan beïnvloeden en dat de afwezigheid van de ene dan wel de andere partij op dergelijke zittingen met een familiaal rechterlijk karakter de uitspraak van de rechter in de negatieve zin kan beïnvloeden. Zij had er verder op kunnen wijzen dat mocht zij gedwongen terugkeren naar haar land van herkomst, haar rechten van verdediging worden ontnomen in de procedure voor de Familierechtbank en zij haar duurzame relatie niet ter dege zal kunnen bewijzen. Verzoekster meent dat deze elementen tot een andere besluitvorming hadden kunnen leiden en ze de inhoud van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. Uit het administratief dossier blijkt integendeel dat verwerende partij van de

hangende procedure na de bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht door de gemeente Hoogstraten. Mocht verzoekster gehoord zijn geweest, zou verweerder nog voor het nemen van de bestreden beslissing in kennis worden gesteld van de lopende procedure voor de Familierechtbank en had dit ongetwijfeld tot een andere besluitvorming geleid hebben. Het middel is derhalve ernstig zodat de bestreden beslissing dient vernietigd."

2.1.2. Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde van de staatssecretaris zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de betrokkene minder nadelig beslissing te nemen. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. 1 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt. (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster zich beperkt tot een theoretisch betoog en nergens aangeeft welke informatie zij aan de gemachtigde had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben. Het is aan verzoekster om aan te duiden dat zij de gemachtigde informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster zich beperkt tot een verwijzing naar de hangende procedure bij de familierechtbank te Turnhout waarbij zij niet aannemelijk maakt dat door dit element de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben. De bewering dat de persoonlijke aanwezigheid van verzoekster verplicht zou zijn ter zitting van de familierechtbank kan niet worden aangenomen. Dat haar rechten van verdediging worden geschonden, kan evenmin worden aanvaard aangezien verzoekster zich ter terechtzitting van de rechtbank van eerste aanleg kan laten vertegenwoordigen door haar advocaat. Verzoekster laat na uiteen te zetten om welke redenen het bewijs van de "duurzame relatie" uitsluitend zou kunnen worden geleverd door haar aanwezigheid op het grondgebied.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel:

"1. De zorgvuldigheidsplicht bij het nemen van het bevel als specifieke voorwaarde

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigt dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens deze principes bevestigd.: (a) General principles 193. The Court has previously examined a number of cases raising issues of family or private life in the context of expulsion or exclusion of an alien, for instance following a criminal conviction. Article 8 issues were also raised in some cases in which, like in the present case, the applicants faced extradition from the respondent State to another State, in which they were wanted for an offence (see King v. the United Kingdom (dec.), no. 9742/07, 26 January 2010, and Aronica v. Germany (dec.), no. 72032/01, 18 April 2002; see also Launder v. the United Kingdom, no. 27279/95, Commission decision of 8 December 1997, and Raidl v. Austria, no. 25342/94, Commission decision of 4 September 1995). 194. The Court

has held in cases concerning expulsion of settled migrants that as Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity, it must be accepted that the totality of social ties between a settled migrant and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8 (see, as a recent authority, *Üner v. the Netherlands* [GC], no. 46410/99, § 59, ECHR 2006XII, and *Boultif v. Switzerland*, no. 54273/00, § 48, ECHR 2001IX). Regardless of the existence or otherwise of a "family life", the expulsion of a settled migrant constitutes interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the "family life" rather than the "private life" aspect. 195. Concerning justification of an interference with a person's private or family life, it is the Court's established caselaw that such interference will be in breach of Article 8 of the Convention unless it can be justified under paragraph 2 of that Article as being "in accordance with the law", as pursuing one or more of the legitimate aims listed therein, and as being "necessary in a democratic society" in order to achieve the aim or aims concerned (see, in a variety of contexts, *Maslov v. Austria* [GC], no. 1638/03, § 65, ECHR 2008; *Enea v. Italy* [GC], no. 74912/01, § 140, ECHR 2009; and *S.H. and Others v. Austria* [GC], no. 57813/00, § 89, 3 November 2011). 196. As to the context of extradition, in the *King* case (cited above) the applicant was accused of being a member of an international gang engaged in a conspiracy to import large quantities of ecstasy into Australia. He tried to bar his own extradition from the United Kingdom to Australia, referring to the fact that he had a wife, two young children and a mother in the United Kingdom, whose ill-health would not allow her to travel to Australia. The long distance between the two countries would mean the family would enjoy only limited contact if the applicant were extradited, convicted and sentenced to a term of imprisonment. The Court dismissed this argument as manifestly ill-founded, noting the very serious charges the applicant faced and the interest the United Kingdom had in honouring its obligations to Australia. Mindful of the importance of extradition arrangements between States in the fight against crime, the Court held, in this case, that it would only be in exceptional circumstances that an applicant's private or family life in a Contracting State would outweigh the legitimate aim pursued by his or her extradition.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Verder diende verweerder als overheid bij het nemen van de beslissing rekening te houden met alle actuele elementen en feiten van verzoekster en verweerder was dus verplicht met alle feiten en concrete stukken rekening te houden. Er kan niet worden aanvaard dat verweerder ten tijde van het nemen van de beslissing niet op de hoogte was van de actuele situatie van verzoekster. Alleszins blijkt dat doordat verweerder geen onderzoek voerde naar het feit of er door verzoekster beroep werd aangetekend tegen de weigeringsbeslissing van de gemeente Hoogstraten, hij zeer onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van zijn beslissing. Niettegenstaande uit het administratief dossier en motivering in de beslissing blijkt dat verweerder wel op de hoogte was van dat het voorgenomen huwelijk werd geweigerd heeft hij in zijn beslissing geen rekening gehouden met het inmiddels aangetekende hoger beroep bij de Familierechtbank van Antwerpen, afdeling Turnhout en dus bijgevolg onzorgvuldig gehandeld en is verweerder dus niet uitgegaan van de juiste feiten, heeft hij de feiten niet correct beoordeeld en is hij op basis hiervan tot een kennelijk onredelijk besluit gekomen. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. In casu ontbreekt dit behoorlijk onderzoek en steunt de gemachtigde zich op onjuiste, minstens onvolledige feitelijke gegevens. De zorgvuldigheidsplicht wordt hierdoor geschonden. Bovendien werd het hoorrecht in samenlezing met artikel 8 EVRM niet gerespecteerd. Verzoekster verwijst naar hetgeen gesteld in het eerste middel en herhaalt dat als zij op correcte wijze was gehoord, zij had kunnen wijzen op het feit dat zij reeds de gemeente Hoogstraten heeft gedagvaard en dat thans een procedure hangende en lopende is voor de Familierechtbank van Antwerpen, afdeling Turnhout. Verzoekster had kunnen uitleggen dat zij dient aanwezig te zijn op de Familierechtbank op de pleitzitting van 6 oktober 2022 samen met haar partner de heer K. A; zij had erop kunnen duiden dat de Voorzitter van de Familierechtbank in zulke procedures het van cruciaal belang acht dat verzoekende partijen aldaar fysisch aanwezig zijn en dat dit de uitspraak van de rechter in positieve zin kan beïnvloeden en dat de afwezigheid van de ene dan wel de andere partij op dergelijke zittingen met een familiaal rechterlijk karakter de uitspraak van de rechter in de negatieve zin kan beïnvloeden. Zij had er verder op kunnen wijzen dat mocht zij gedwongen terugkeren naar haar land van herkomst, haar rechten van verdediging worden ontnomen in de procedure voor de Familierechtbank en zij haar duurzame relatie niet ter dege zal kunnen bewijzen. Dat derhalve gedaagde een mogelijke schending van art. 8 EVRM niet heeft kunnen uitsluiten hetgeen een schending van art. 8 EVRM zelve

uitmaakt. Dit had ertoe kunnen leiden dat er geen bevel, alleszins geen bevel met een korte termijn voor vrijwillige vertrek, zou gegeven geweest zijn. Het respecteren van een correct hoorrecht en van het zorgvuldigheidsbeginsel zou tot een andere beslissing hebben geleid. Het middel is derhalve ernstig en de beslissing dient om die redenen vernietigd te worden.”

2.2.2. De bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de elementen die de situatie van verzoekster kenmerken, te weten: het regelmatig verblijf is sedert 1 maart 2020 verstreken, de huwelijksvoltrekking werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand geweigerd, de loutere samenwoning met haar partner levert niet automatisch een verblijfsrecht op en een eventuele scheiding van haar partner is louter tijdelijk, in afwachting van de regularisatie van de verblijfssituatie. Verzoekster betwist deze motieven van de bestreden beslissing niet. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de gemachtigde geen rekening had moeten houden met de hangende procedure bij de rechtbank van eerste aanleg te Turnhout omdat een dergelijke procedure geen invloed heeft op de verblijfsstatus van verzoekster. Het weze in dit kader benadrukt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing uitdrukkelijk heeft gemotiveerd over de hypothese dat er wel sprake zou zijn van waanzinnige relatie tussen verzoekster en haar partner, waarna wordt besloten dat ook in die hypothese geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden aanvaard bij afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het loutere feit dat verzoekster van oordeel is dat zij verder op het grondgebied moet kunnen verblijven doet geen afbreuk aan de deugdelijkheid van de bestreden beslissing. Verzoekster herhaalt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar rechten van verdediging zullen schending in de procedure voor de familierechtbank. In de bespreking van het eerste middel wordt opgemerkt dat dergelijke bewering niet aannemelijk wordt gemaakt. Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM verwijst de Raad naar de repliek op het derde middel dat volledig is opgehangen aan de schending van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis”. Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.” In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM. Artikel 8 EVRM is een waarborg en heeft niet te maken met louter goede wil; er moet in dat kader een nauwkeurig onderzoek geschieden; de beslissing moet op zorgvuldige wijze worden voorbereid en steunen op concrete feiten; het moet gaan om een fair balance afweging; alle feiten moeten hierbij worden afgewogen. Het is een feitenkwestie die de aanwezigheid van effectief beleefde persoonlijke banden toetst. In samenhang gelezen met de schending van het hoorrecht en zorgvuldigheidsbeginsel blijkt duidelijk dat artikel 8 EVRM werd geschonden in casu. De rechten op het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen. - R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M. De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn echtgenote en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoekster zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan haar partner. Ook hij is gerechtigd op normale wijze zijn gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België. Het middel is gegrond .

Tegenpartij houdt immers geen rekening met vaststaande rechtspraak van de RVV en RvS betreffende de schending van art. 8 EVRM. Bovendien is het onderzoek naar schijnhuwelijk thans nog lopende zodat bij een eventueel positieve beslissing de situatie voor verzoekster dat een tijdelijke scheiding van diens

partner wel effectief een schending vormt van art. 8 EVRM aangezien zij dan opnieuw een visumaanvraag zal moeten indienen in zijn herkomstland en lange tijd hierop zal moeten wachten waardoor zij dan het voorgenomen huwelijk niet kan voltrekken binnen de termijn van verlenging krachtens art. 167 BW (oud) in België. Het recht op een familie- en gezinsleven kan worden ingeroepen door alle personen die de facto een gezin vormen, zo ook ongehuwde samenwoners: Hof Mensenrechten 22 april 1997, zaak X, Y en Z, www.echr.coe.int. Verzoeker wijst verder op de volgende rechtspraak van de Raad van State:

* R.v.St. 25 maart 1994, nr. 46.660, T. Vreemd. 1994 (verkort), 132:

De vormvereiste die is voorgeschreven door art. 9, lid 2 Vreemdelingenwet en volgens dewelke de machtiging tot een verblijf van meer dan 3 maanden moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van verblijf in het buitenland, is een zuiver vormelijke vereiste en vormt een inmenging in de uitoefening van het recht van verzoeker op de eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven. Zij valt niet onder de uitzonderingen op de toepassing van art. 8 E.V.R.M. en maakt dus inbreuk op deze bepaling.

* R.v.St. 1 april 1996, nr. 58.969, T. Vreemd. 1997, 29:

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9, lid 3 van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwierpen.

* R.v.St. 16 maart 1999, nr. 79.295, T. Vreemd. 1998, 329:

De bedoeling van de tegenpartij (Belgische Staat) ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren en niet om haar een tijdelijke verwijdering van het grondgebied op te leggen met het oog op een regularisatie van haar situatie. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoekster en haar te verplichten om terug te keren naar Marokko voor een onbepaalde tijd vormt een inmenging in haar privé-leven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M. De uitvoering van het bevel tot het verlaten van het grondgebied zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien de verwijdering van het grondgebied haar ertoe zou verplichten om gescheiden te leven van haar echtgenoot en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.

Deze vaste rechtspraak van de Raad van State dient analoog toegepast te worden op het voorgenomen huwelijk met een Belgische partner, en vormt derhalve wel effectief een schending van art. 8 EVRM omdat het onderzoek en de procedure nog thans lopende is en dus niet afgesloten. Indien zij onmiddellijk zou verwijderd worden en er intussen een positieve beslissing komt van de Familierechtbank, dan bemoeilijkt deze situatie de inmiddels opgestarte aangifte van huwelijk wat dus zou neerkomen op het moeten indienen van de aanvraag vanuit diens herkomstland en bij afwezigheid van verzoekster het huwelijk niet kan worden voltrokken omdat verzoekster nog een visum dient aan te vragen met het oog op het afsluiten van een huwelijk in België. Bijgevolg wordt de evenredigheid aangetast tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in artikel 7 VW voorgeschreven bestuurlijke stap en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van verzoekster en integriteit van verzoekers gezinsleven wordt blootgesteld. Indien verzoekster zou moeten terugkeren naar de herkomstland zou dit inderdaad een inbreuk maken op het gezinsleven dat zij leidt met haar partner. Het middel is derhalve ernstig."

2.3.2. Artikel 8 van het EVRM luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekster faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast. De Raad wijst in dit kader op het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand te Hoogstraten het voorgenomen huwelijk van verzoekster weigerde om reden van schijnrelatie. In de gegeven omstandigheden kan niet zonder meer worden aangenomen dat er wel degelijk sprake is van een waarachtige relatie, die bescherming zou moeten genieten in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC